

Stipendieberättelse: Studiebesök på Svalbardposten

Mitt stipendium

I början av 2017 tilldelades jag ett stipendium för att göra ett studiebesök på Svalbardpostens redaktion i Longyearbyen, Svalbard.

I min roll som reporter på Medierna i P1 gör jag då och då reportage om de så kallade vita fläckarna, platser utan nyhetsbevakning, som brer ut sig. Syftet med studiebesöket på världens nordligaste tidningsredaktion var att lära mig mer om hur en liten redaktion med begränsade resurser jobbar med att nå ut till sina läsare. Målet var att få en ökad kunskap om lokal tidningsjournalistik.

Studiebesöket

Tidningen Svalbardposten har som enda tidning funnits sedan 50-talet på Svalbard och kommer ut en gång i veckan via tryckeriet på norska fastlandet. Tidningen finansieras till stor del av presstöd och har cirka 3 000 prenumeranter, ungefär lika många som bor på ön.

I slutet av september tillbringade jag fem dagar på den lilla redaktionen i centrala Longyearbyen där tidningens tre reportrar och chefredaktör jobbar. Jag följde med ut på jobb, deltog i redaktionsmöten och pratade med chefredaktören Hilde Rösвик om hur de jobbar med att nå sina läsare och vilka utmaningar som finns:

Nå fler läsare

Även om antalet tidningsprenumeranter är högt sett till hur många som bor på ön, skiftar läsarantalet från år till år eftersom många bara bor en begränsad tid i Arktis. Precis som andra tidningar kämpar Svalbardposten med att få fler betalande läsare digitalt och införde för något år sedan en betalningslösning på webben, vilket har lett till att antalet betalande läsare har ökat.

Genom att bli bättre digitalt kan tidningen också bli mer aktuell för läsarna eftersom papperstidningen bara kommer ut en gång i veckan. En kväll när jag var där befann sig en isbjörn nära Longyearbyen och en av reportrarna åkte in till redaktionen och skrev en artikel om isbjörnsfaran som lades ut på webben och fick stort genomslag.

Begränsade resurser

Redaktionen består av fyra journalister men har ett enormt bevakningsområde. Tidningen ska inte bara skriva om lokala händelser utan också bevaka den klimatforskning som sker på Svalbard. Det gör att tidningen har läsare över hela världen men enligt chefredaktören finns inte riktigt resurser för det här på redaktionen. När jag var där utlystes ytterligare en halvtidstjänst men det pratades också om att specialutbilda en reporter i vetenskapsjournalistik.

Värna oberoendet

I Longyearbyen där merparten av dem som lever på Svalbard bor, känner alla mer eller mindre alla. Tidningen har nära kontakt med sina läsare och inte bara genom att vara aktiv i sociala medier i exempelvis den stora lokala Facebookgruppen ”Ros och info Longyearbyen”. Redaktionen träffar dem de granskar på stan, i mataffären och på puben. Enligt chefredaktören ställer det extra höga krav på tidningens oberoende och en konsekvens av det

är bland annat att chefredaktören byts ut var fjärde år.

Resultat

Att få möjlighet att besöka Svalbardposten har lett till ökade insikter om lokal tidningsjournalistik på en plats med speciella förutsättningar. I Longyearbyen finns bara någon mils bilväg och alla som jobbar på tidningen måste bära vapen när de lämnar stadskärnan på grund av isbjörnsfaran.

Jag har inte bara lärt mig hur redaktionen arbetar för att nå sina läsare och att den nära läsarkontakten i Longyearbyen i vissa fall kan bli problematisk vid granskningar. Det jag främst tar med mig från mitt studiebesök är vilka utmaningar som finns för en tidning som jobbar med att bevaka en del av Arktis som omvärlden annars skulle veta mycket mindre om. Erfarenheter som jag tar med mig i mitt arbete med att granska medier.

Utgifter

Jag beviljades 12 000 kronor för att finansiera resa och boende. Se bifogade kvitton.

Allt gott
Jonna Westin